

נבְּחֵלוּ נְחֻפוּ, וְהָלַל בְּגִלְלוּ] שְׁהָרִי יוֹסֵף נִמְכַר בְּגִלְלוּ יְהוּדָה וְאָבֵד לְאָבִיו, וְכַעַת עָרַב לוֹ לְבְנֵימִין, וּפְחַד שְׁלָא יֵאבֵד, וּמְשׁוּם כֶּן וַיִּגְשׁ אֵלָיו יְהוּדָה.

דְּבַר אַחַר כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ - זֶה יְהוּדָה וַיּוֹסֵף שֶׁהוֹדְמָנוּ לְהַתּוֹכַח זֶה עִם זֶה, לְהַתּוֹכַח שְׁנֵיהֶם יַחַד, מְשׁוּם שֶׁיְהוּדָה הִיָּה מְלָךְ וַיּוֹסֵף הִיָּה מְלָךְ, וּשְׁנֵיהֶם בָּאוּ יַחַד לְהַתּוֹכַח זֶה עִם זֶה, זֶה עַל בְּנֵימִין - וְזֶה עַל בְּנֵימִין.

כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, סוּד הָאֱמוּנָה בָּאן, שְׁהָרִי כְּשֶׁנִּמְצָא הַרְצוֹן, וְהַקָּשֶׁר מִתְעַטֵּר יַחַד, אֲזִי שְׁנֵי עוֹלָמוֹת נִקְשָׁרִים יַחַד וּמְזַדְּמָנִים יַחַד, זֶה לְפָתַח אֵת הָאוֹצָר - וְזֶה לְלַקֵּט וּלְכַנֵּס לְתוֹכוֹ. וְאָז, כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ, שְׁנֵי עוֹלָמוֹת קְדוֹשִׁים, הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. עָבְרוּ יַחְדוֹ, סוּד הַדְּבָר - שְׁכַאֲשֶׁר מִתְחַבְּרִים יַחַד, אֲזִי עָבְרוּ יַחְדוֹ, מְשׁוּם שֶׁכָּל הַחֻטָּאִים שֶׁל הָעוֹלָם לֹא מִתְבַּטְּלִים לְהַכְנִיעַ עַד שֶׁמִּתְחַבְּרִים יַחַד, כְּפִתּוּב וְעֹבֵר עַל פְּשָׁע, וְעַל כֵּן עָבְרוּ יַחְדוֹ. עָבְרוּ - אוֹתָם הַחֻטָּאִים הַתְּכַפְּרוּ, מְשׁוּם שֶׁהִנֵּה אֲזַי כָּל הַפְּגָמִים מְאִירוֹת וְכָל הַחֻטָּאִים הַתְּבַטְּלוּ. רַבִּי חִיָּיא אָמַר, הַסּוּד הַזֶּה הוּא בְּתַקוּן הַקְּרִבּוֹן, שְׁהָרִי כְּאֲשֶׁר נִקְרַב הַקְּרִבּוֹן, וְכֵלָם מְקַבְּלִים הַסְּפָקָתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרָאוּי לוֹ, אֲזַי הִכָּל נִקְשָׁר יַחַד וְכָל הַפְּגָמִים מְאִירוֹת, וְנִמְצָא קָשֶׁר אֶחָד, וְאֲזַי הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ וּמְזַדְּמָנִים יַחַד לְכַפֵּר עַל הַחֻטָּאִים, לְהַעֲבִיר אוֹתָם. וְאֲזַי הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ וְנִקְשָׁרִים יַחַד. עָבְרוּ יַחְדוֹ, לְהַאִיר כָּל הַפְּגָמִים, וּשְׁיֵהֵא הַכָּל רְצוֹן אֶחָד.

צִיּוֹן זֶה מַה כְּתִיב בֶּן תִּמְחֵוּ נִבְחֵלוּ נְחֻפוּ וְכֵלָא בְּגִינְיָה) דְּהָא יוֹסֵף אֲזַדְּבִין בְּגִינְיָה דִּיהוּדָה, וְאַתְּאָבִיד מְאָבוּי. וְהַשְׁתָּא אַתְּעָרַב בֵּיהּ בְּבְנֵימִין, וְדַחִיל דְּלֹא יִתְאָבִיד. וּבְגִין כֶּן וַיִּגְשׁ אֵלָיו יְהוּדָה.

דְּבַר אַחַר, כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ, דָּא יְהוּדָה וַיּוֹסֵף, (דף רו ע"ב) דְּאֲזַדְּמָנוּ לְאַתּוּכְחָא דָּא עִם דָּא, לְאַתּוּכְחָא תְּרוּוּיָהּוּ כְּחֻדָּא. בְּגִין דִּיהוּדָה הָוָה מְלָךְ, וַיּוֹסֵף הָוָה מְלָךְ, וְתְרוּוּיָהּוּ אָתּוּ כְּחֻדָּא לְאַתּוּכְחָא דָּא עִם דָּא. דָּא עַל בְּנֵימִין, וְדָא עַל בְּנֵימִין.

כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רְזָא דְמַהִימְנוּתָא הָכָא, דְּהָא כַּד רְעוּתָא אֲשַׁתְּפַח, וְקִשּׁוּרָא אַתְּעַטֵּר כְּחֻדָּא, כְּדִין תְּרִין עֲלָמִין מִתְקַשְׁרִין כְּחֻדָּא וְאֲזַדְּמָנִין כְּחֻדָּא. דָּא לְאַפְתָּחָא אוּצְרָא, וְדָא לְלַקֵּטָא וּלְמַכְנֵשׁ בְּגִינְיָה. וּכְדִין כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ, תְּרִין עֲלָמִין קְדִישִׁין, עֲלָמָא עֲלָאָה וְעֲלָמָא תַּתְּאָה. עָבְרוּ יַחְדוֹ, רְזָא דְמַלְאָה, דְּכַד מִתְחַבְּרִין כְּחֻדָּא, כְּדִין עָבְרוּ יַחְדוֹ. בְּגִין דְּכָל חִיּוּבִין דְּעֲלָמָא לָא אַתְּעַבְרִין לְאַתְּכַפְּיָא, עַד דְּמִתְחַבְּרִין כְּחֻדָּא. כְּדִתְיָב, (מִיכָה ז) וְעוֹבֵר עַל פְּשָׁע. וְעַל דָּא עָבְרוּ יַחְדוֹ. עָבְרוּ, אִינוּן חוּבִין אַתְּכַפְּרוּ. בְּגִין דְּהָא כְּדִין כָּל אַנְפִּין נְהִירִין, וְכָל חוּבִין אַתְּעַבְרוּ.

רַבִּי חִיָּיא אָמַר, רְזָא דָּא בְּתַקוּנָא דְקַרְבָּנָא אִיהוּ. דְּהָא כַּד קַרְבָּנָא אַתְּקָרִיב וְכֵלָא מְסַתְּפָקִין, וְכָל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ, כְּדִין אַתְּקָשֶׁר כְּלָא כְּחֻדָּא. וְכָל אַנְפִּין נְהִירִין, וְקִשּׁוּרָא חַד אֲשַׁתְּפַח. וּכְדִין הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ וְאֲזַדְּמָנוּ כְּחֻדָּא, לְכַפְּרָא עַל חוּבִין, לְאַעֲבָרָא עֲלֵיהּ. וּכְדִין הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ, וְאַתְּקַשְׁרִין כְּחֻדָּא. עָבְרוּ יַחְדוֹ, לְאַנְהָרָא כָּל אַנְפִּין, וּלְמַהִוִּי כְּלָא רְעוּתָא חֻדָּא.

המה ראו כן תמהו, סלקא דעתך דאינון מלכים. אלא אלין מאריהון דדינין, דחדוה דלהון למעבד ההוא דינא דאתפקדו עליה. וכדין, פד מלכים אזדמנו תרווייהו ברעותא חדא, פדין המה ראו ההוא רעותא דתרין עלמין. פן תמהו נכהלו נחפזו, בגין דכלהו מארי דדינא אתפפיין ומתעברין מעלמא, ולא יכלי לשלטאה. וכדין מתעברין קיומיהון, מעברין שלטנהון.

רבי אלעזר אמר, ויגש אליו יהודה. מאי טעמא יהודה, בגין דהכי אצטריף, דאיהו ערב. כמה דאת אמר, פי עבדך ערב את הנער. ורזא דמלה, יהודה ויוסף הכי אצטריכו לאתקרבא כחדא. בגין דיוסף איהו צדיק, יהודה איהו מלך. ועל דא ויגש אליו יהודה, משום שהקרבא שלהם, שהתקרבו יחד, גרמה לכמה טובות בעולם, גרמה שלום לכל השבטים, גרמה לשלום ביניהם, גרמה ליעקב שהתקיימה רוחו, כמו שנאמר (בראשית מה) ותחי רוח יעקב אביהם. ועל פן ההתקרבות של זה עם זה הצרכה בכל הצדדים, למעלה ולמטה.

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירפתי צפון קרית מלך רב. הפסוק הזה הוא סוד האמונה. יפה נוף - זהו יוסף הצדיק, שכתוב בו ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה. משוש כל הארץ - הוא חדרה ושמחה למעלה ולמטה. הר ציון ירפתי צפון - משום שפחלקו עומד משפן שילה. הר ציון - זו ירושלים. ירפתי צפון, כך זה ודאי למעלה ולמטה.

קרית מלך רב - מקום מתקן הוא

רבי אלעזר אמר, ויגש אליו יהודה. מאי טעמא יהודה, בגין דהכי אצטריף, דאיהו ערב. כמה דאת אמר, פי עבדך ערב את הנער. ורזא דמלה, יהודה ויוסף הכי אצטריכו לאתקרבא כחדא. בגין דיוסף איהו צדיק, יהודה איהו מלך. ועל דא ויגש אליו יהודה, בגין דקורבא דלהון דאתקריבו כחדא, גרם כמה טבין לעלמא. גרם שלמא לכלהו שבטין. גרם שלמא בינייהו. גרם ליעקב דאתקיים רוחא דיליה. כמה דאת אמר, (בראשית מה) ותחי רוח יעקב אביהם. ועל דא קריבו דדא עם דא אצטריף, בכלהו סטרין לעילא ותתא.

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירפתי צפון קרית מלך רב. האי קרא רזא דמהימנותא איהו. יפה נוף, דא איהו יוסף הצדיק, דכתיב ביה, ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה. משוש כל הארץ, איהו חדרה וחדוה לעילא ותתא. הר ציון ירפתי צפון, בגין דבחולקיה קאים משכנא דשילה, הר ציון דא ירושלים. ירפתי צפון, הכי הוא ודאי לעילא ותתא.

קרית מלך רב, אתר איהו מתקנא, לקביל מלך רב, דא מלפא עלאה דכלא,